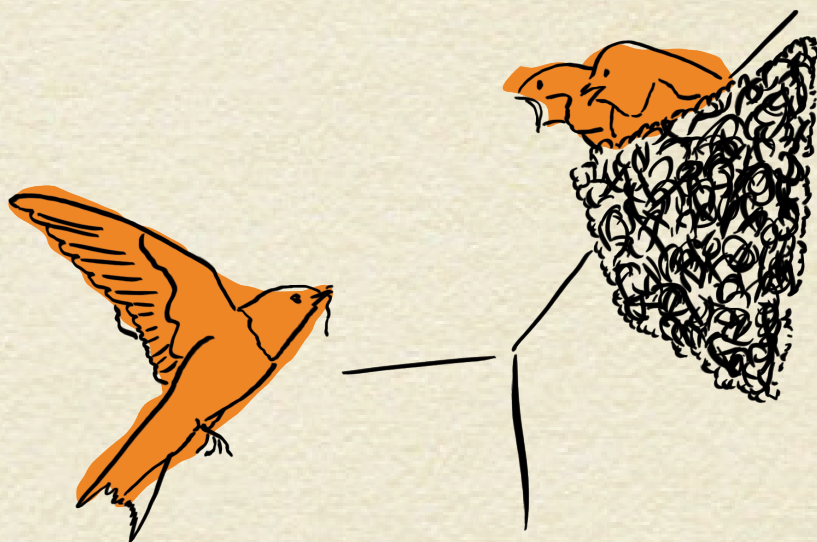

Si Déu vol

Maria Saiz Raimundo

Si Déu vol

Maria Saiz Raimundo

**XVIII Premis Universitat de València
d'Esriptura de Creació, 2021**
Narrativa en valencià

«Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret d'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra».

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, transmesa o publicada de cap manera ni per cap mitjà sense autorització expressa dels propietaris del copyright.

En la XVIII edició dels Premis Universitat de València d'Esriptura de Creació, any 2021, en la modalitat de narrativa en valencià, un jurat format per Anna Lis Giménez, Adrià Martí-Badia, Marc Senabre Camarasa i Eva Llorenç Celades com a secretària, declarà guanyadora l'obra *Si Déu vol*, de Maria Saiz Raimundo. Aquests premis estan organitzats pel Servei d'Informació i Dinamització (Sedi) amb la col·laboració de la Facultat de Filologia, Traducció i Comunicació i les Aules de Literatura, de Poesia, d'Arts Escèniques i de Cinema del Vicerectorat de Cultura i Esport.

VNIVERSITAT
D VALÈNCIA

Servei d'Informació i Dinamització **Sedí**

1a edició: desembre de 2021

© **del text:** Maria Saiz Raimundo

© **d'aquesta edició:** Universitat de València

Motiu de coberta: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Disseny i maquetació: Josep Olaso Garcia - Edicions 96

Revisió lingüística: Neus Pedrós - Edicions 96

Apartat de correus 23, 46670 la Pobla Llarga
Telèfon d'atenció: 96 246 11 04

ISBN: 978-84-17213-97-8

DL: V-3728-2021

Si Déu vol

Maria Saiz Raimundo

A la memòria de J.M.R.L. i C.L.P.,
que m'han fet ser qui soc, sense pretendre-ho.

luny de tot be, fart d'enuig e tristor, ma voluntat e pensa caytivada,
me trop del tot en mal poder sotsmes.

JORDI DE SANT JORDI

a aquest baix fosc no hi toca mai la llum
i els dies o les nits tot és igual: tot llum fingida rere el vidre fosc.
tot és a dins d'aquest pessebre estèril
on no hi ha crits ni cants ni plors d'infants.

ISMAEL SEMPÈRE

Sem

A la infantesa em duies i em tornaves creuant la processó
de tots els sants i verges als qui pregaves per la filla petita
i per la dona, quan la febre era el pou on m'enfonsava
o el cor em feia mal de veure i de viure.

MARIA BENEYTO

Després de soterrada la tendresa

Ja no és un somni enfebrat el record d'aquells dies, però visc tan
l·ligada a tot el que es va fondre, que a vegades un crit que sona en
la distància em sembla que és la veu del passat que em reclama.

CARMELINA SÁNCHEZ-CUTILLAS

Matèria de Bretanya

Espiava el món des de la finestra de sa casa, perquè feia anys que havia deixat de viure'l. No el vivia, però el contemplava ocult rere el badall de la porta, amb les mans creuades a l'esquena i la mirada incisiva que copsava ara un gat al balcó, ara la veïna que va carrer avall. Havia decidit ser ésser solitari, home d'amarga condició, ombra que habita les tenebres. El seu cap era un niu de cabòries, una xarxa de pensaments reiteratius i malaltissos que mai no vaig arribar a comprendre. I, tanmateix, la força del seu seny contrastava amb l'aparent debilitat del cos, que ja era vel de pell cosit als ossos.

El seu món havia quedat reduït a aquelles parets blanques que celaven un passat fet de records a què s'aferrava sense remei. Però amb el temps aquell món reduït s'anava fent més i més prim: primer el viure s'escolava entre el sofà, la cadira, el corral i el llit. Després s'escurçà del corral al llit. I finalment, el món fou només la seua cambra.

Durant els darrers vint anys, mai no va fer un pas més enllà de la porta. Només travessava el carrer la nit de Nadal —que és nit d'alegria— com a cita obligada a cals fills. En aquells dos minuts de trajecte aprofitava per a omplir els ulls de la vida que s'havia perdut i que li havia de durar tot l'any: la finca que han construït al cantó, el xiquet de Mercè que s'ha fet gran i el saluda amb un somriure desconfiat, els pins de l'ermita que continuen en peu i el blau obscur del cel que ja mai no contempla. La nit de Nadal el carrer li era un món nou que naixia, que esclatava a les seues retines, i acompanyar-lo en eixe redescobriments era bonic, perquè aquella brillantor als ulls era miracle d'una nit.

Aquell breu trajecte havia esdevingut un ritual, que començava quan jo li posava el jersei verdós de les ocasions especials sobre els múscles i agafats del bracet creuàvem d'una vorera a l'altra. Cada nit de Nadal jo tenia l'esperança que potser aquells

passos es repetirien l'endemà i a l'altre i a l'altre. Tardaria anys encara, a perdre-la definitivament. Crec que mai no la vaig perdre del tot.

I ara que han filat moltes nits de Nadal en què ja no ha calgut que l'ajudara a abillar-se, ara que el jersei verd ha desaparegut del seu armari i les seues ninetes ja no poden brillar al naixement del món, pense que la felicitat són uns passos a la vora d'aquella persona que no camina mai, el somriure desdibuixat en un rostre impertèrrit. Que l'alegria és el vent del carrer quan el món és una cambra closa.

És només ara que la cambra és buida i la memòria necessita fer esforços quan m'atrevisc a escriure aquestes línies perquè les paraules queden gravades quan el temps i els personatges siguen uns altres. Ara que fa nit freda i els records se'm fan fum, ara que la seua absència és mà que fa nit negra, veu que ja no puc sentir en el record. Ara entenc que rere aquells dies caducs s'amagava la història d'una vida amarga, marcida per un final que no intuïem. És ara que comence a comprendre-ho, ara que potser ja és tard per a fer-ho.